

Garnisonsspørgsmaalet. Da det ærede Medlem fra Helsingør er fraværende paa Grund af Sygdom, vilde jeg gerne tillade mig at fremføre nogle Bemærkninger til den højtærede Minister i Anledning af disse Udtalelser, jeg gør det saa meget hellere, som jeg, som bekendt, ogsaa har blandet mig ind i Spørgsmaalet om, hvor Garnisonerne her i Landet skulde være.

Den højtærede Minister fralagde sig i Gaar, at Motivet til at flytte Garnisonen fra Helsingør for hans Vedkommende skulde være, at Helsingør havde valgt en socialdemokratisk Folketingsmand. Ministeren hævdede, at det selvfølgelig udelukkende var militære Grunde, der havde bevæget ham til denne Flytning. Ja, disse Udtalelser, disse Motiver have vi selvfølgelig ikke Lov til at betvivle, men saa udtaler den højtærede Minister videre, at det havde undret ham, at Helsingørs Borgere vare blevne saa forskrækkede over, at Garnisonen skulde flyttes, thi hver Gang det ærede socialdemokratiske Medlem var bleven valgt, havde han jo sagt, at det vilde være den største Lyksalighed, at man overhovedet intet Militær havde, og hvis Socialdemokratiet kom til at raade, vilde Militæret forsvinde fra alle Byerne. Det er nu ganske rigtigt, at det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) ved forskellige Lejligheder har fremhævet, at Militærvæsenets Afskaffelse vilde medføre en saadan Lyksalighed for Landet, men jeg vil gerne hævde, at en saadan Udtalelse fra vor Side aldeles ikke udelukker, at vi kunne beskæftige os med Spørgsmaalet om, hvor Garnisonerne her i Landet skulle ligge. Saa længe vi overhovedet have et Militærvæsen her i Danmark, forbeholde vi Socialdemokrater os at være medbestemmende over, hvor Militæret skal ligge, over, hvor de Penge skulle lægges, der følge med en saadan Statsinstitution, lige saavel som vi i øvrigt med Hensyn til Enkeltheder paa de militære Budgetter ved mange Lejligheder have foreslaaet og paataalt Ting, som vi mente kunde være anderledes. Det gøre vi til Trods for, at vi ere principielle Modstandere af Militærvæsenet, og det mener jeg altsaa er vor Ret og vor Pligt, og jeg vil hævde, at der aldeles ikke er nogen Inkonsekvens i Socialdemokratiets Stilling i denne Sag.

Hvad saa angaar den Udtalelse om, at hvis Socialdemokratiet kom til at raade, vilde Militæret forsvinde fra alle Byerne, vilde jeg gerne dertil have Lov til at svare den højtærede Minister, at det vilde de paagældende Byer aldeles ikke være daarligt

tjente med. Hvis Militærvæsenet forsvandt, og de paagældende Byer altsaa alle mistede deres Garnison, vilde vi for det første spare paa den Konto en Sum, der nu med Garnisonsmillionerne udgør over 40 Mill. Kr., og desuden aarlig over 30 Mill. Kr. Der er ingen Tvivl om, at ved disse Kapitalers Frigørelse vilde Lovgivningsmagten være i Stand til at give de paagældende Byer rigelig Erstatning for Savnet af deres Garnison, og saa vilde der endda blive en hel Del tilbage til Fremme af gode Samfundsformaal. Jeg haaber derfor, at det vil blive indrømmet, at der fra vor Side er intet som helst ulogisk i, at vi til Trods for, at vi ere principielle Modstandere af Militærvæsenet, dog alligevel i høj Grad blander os ind i det foreliggende Spørgsmaal.

Zahle: Da jeg havde været bortrejst nogen Tid i Julen, som min ærede Side-mand, det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode), oplyste i Gaar, og kom her tilbage til København lige før Nytaar, saa blev jeg fra alle Sider modtagen med det Spørgsmaal: Hvad er det, der er sket i Finansudvalget, hvorledes er det gaaet til, at hele Finansudvalget har billiget, at den højtærede Forsvarsminister maa anvende 8½ Mill. Kr. til at flytte Garnisonerne, idet det nemlig alle Steder i Pressen blev paastaet, at det havde vi gjort. Overfor dette var det, at jeg maatte protestere, thi det var jeg aldrig nogen Sinde gaaet med til, mine politiske Meningsfæller ikke heller, de socialdemokratiske Medlemmer heller ikke. Nu hørte vi i Gaar den ærede Ordfører for Flertallet i Finansudvalget udtale — til min store Overraskelse —, at det er der heller ingen andre, der have billiget, idet det ærede Medlem nemlig oplyser, det ses Sp. 2796, at det Spørgsmaal, som har været forelagt Finansudvalget, var ikke i nogen Maade Spørgsmaalet, om man overhovedet skulde flytte Garnisonerne. Der blev ikke spurgt om andet, ikke refereret andet og ikke taget Stilling til andet end netop dette, om man vilde foretrække Indkvartering i Kaserne fremfor Indkvartering hos Borgerne. Det er det, jeg har paastaet hele Tiden, og nu erklærer den ærede Ordfører for Flertallet sig pludselig enig med mig.

Men naar det er Tilfældet, kan det ikke nægtes, at Skrivelsen af 10. December 1910, som er afsendt af Finansudvalgets daværende Formand uden at have været forelagt Finansudvalget til Godkendelse, har faaet en noget uheldig Affattelse — det behøver jo ikke at skyldes ond Hensigt. Jeg kan ikke her og vil ikke her staa og angribe den